

4

VERWERKEN

Het is een maand geleden dat Mees stierf, en ik kan daar niet omheen.

Hoe ging dat stomme liedje van vroeger ook weer?

Wij gaan op berenjacht... Hm... Hm... Hm... Wij zijn niet bang... O, jee... We komen bij een groot moeras! We kunnen er niet bovenover... We kunnen er niet onderdoor... We moeten er wel dwars doorheen...

Ik moet dwars door dat fokking moeras heen. Dus. Geen idee hoe. Eigenlijk denk ik dat het onmogelijk is, en ik ben wel bang.

De wereld is in die ene seconde totaal veranderd. Bijna alles ziet er hetzelfde uit, tegelijk is alles anders – een wereld met een gat erin, een krater. Een wereld zonder Mees. Het is een wereld waar ik niet wil zijn. Maar ik kan er niet uit. Ik heb anderen met me meegesleurd naar die wereld: de ouders van Mees natuurlijk, en mam en opa. En alle anderen die Mees missen.

Er is zoveel gebeurd. Tegelijk heb ik het gevoel dat er sinds die dag niets meer gebeurd is. Dat er nooit meer iets zal gebeuren. Politie, justitie, verhoren, nachten in de cel, daarna de hulpverleners, Marieke, school, de blik in mams ogen, opa die dingen wil zeggen maar niks zegt... Alles krankzinnig en getikt, een nachtmerrie die niet ophoudt.

De dagen gaan voorbij alsof ik in de verkeerde trein zit. Een trein waar ik per ongeluk in gestapt ben, die ergens heen gaat waar ik niet naartoe wil. Maar hij stopt niet en er is geen noodrem en ik kan er niet uit. Die trein heeft me weggehaald bij alles wat goed was, alles waar ik zin in had, wat ik wilde doen, meemaken. Want er was zoveel en nu is er niets meer. En die trein gaat nooit meer terug naar waar hij vandaan kwam.

Al honderd keer heb ik gewenst dat ik was doodgegaan en Mees was blijven leven. Gewoon omdat hij rust heeft. Voor hem is alles basta, over, voorbij. Terwijl ik door moet. In de afgrond die ontstond toen die kogel Mees' hoofd doorboorde.

Al die lui die daarna aan me begonnen te trekken... Agenten, maatschappelijk werkers, dat mens van school en natuurlijk Bastiaan, mijn therapeut – een Begripvolle Baard-Bobo die stevig over de datum is, buik en een paar hipster-tattoos. Allemaal zoeken ze de Waarheid.

Twee keer in de week moet ik langs bij Bastiaan. Meestal zeg ik niet zoveel als ik bij hem ben. Of nou ja, ik zeg

helemaal niets. En ik kijk hem niet aan. Ik vertik het. Ik kan het niet.

Af en toe vraagt hij wat, met zijn zachte, begripvolle stem. Ik haat die stem. Of hij knikt bemoedigend. Nog erger. Hij zei ook dat ik alles op moet schrijven: ‘Dat helpt je om het allemaal een plek te geven. Om het te kunnen begrijpen en verwerken... Om daarna verder te kunnen met je leven.’

Maar ik wil niet verwerken.

Ik wil niet ‘verder met mijn leven’.

Dat kan ik niet maken tegenover Mees. No way.

Ook niet tegenover mezelf.

En het doet pijn. Zoveel pijn.

Fuckerdefuckerdefuck.

Bovendien: ik schrijf al af en toe dingen op (hadden jullie misschien al gemerkt, duh – als iemand dit ooit leest, dus). Maar dat ga ik natuurlijk nooit aan die gast toegeven.

Ik weet alleen niet waar ik écht moet beginnen. Maar ik zal wel moeten, want anders klapt mijn kop uit elkaar. Bovendien geloof ik er niet in: ze kotsen me allemaal uit. Iedereen. Dus wat maakt het uit of ik het verwerk of niet?

Achterlijk woord trouwens: ‘verwerken’. Ik zie daarbij zo’n filmpje voor me van een cavia die een slablaadje naar binnen werkt. Zo’n schattig malend bekje. Krg-kr-g-kr-g-kr-g... Glanzende kraaloogjes, negen miljoen views, zeven miljoen likes...

Die likes kan ik wel vergeten.

Ik zit vaak bij opa. Opa is oké. Hij zegt niet veel en vraagt niks. Hij maakt koffie voor me, rommelt wat rond en vindt het best als ik daar maar zit in zijn flat en een beetje voor me uit staar of tv-kijk. Voelt veilig. Zo was het al toen ik heel klein was, zo is het nu nog. Al merk ik wel dat hij ook heel verdrietig is. Hij lijkt ineens nóg twintig jaar ouder, helemaal verkreukeld, en hij kijkt steeds weg. Alsof h^{ij} de schuldige is. En ja, die kutkogel kwam natuurlijk wel bij hem vandaan. Ongetwijfeld een souvenir uit de oorlog in Vietnam, waar hij volgens mam ooit vocht. Maar daar vertelt hij ook al nooit iets over.

5

MENSENKENNIS!

Ik denk dat ik wel wat mensenkennis heb opgedaan. Misschien is dat ook wel een soort verwerken?

Conclusie: er hoeft maar dít te gebeuren, of mensen veranderen in roofdieren.

Het was geen opzet, ik zweer het je. Maar meteen al waren er klasgenoten, leraren, burens die bloed roken. Mensen die anders nooit in onze straat kwamen, liepen of fietsten ineens langs ons huis. Ik zag ze kijken, voelde hun blikken, rook hun opwindings.

‘Moordenaar...’ zag ik ze denken. Verlekkend proefden ze van dat ene woord. Ze stootten elkaar onopvallend aan en fluisterden: ‘Die jongen die daar woont... weet je... dat zou dus weleens een móordenaar kunnen zijn.’ En dan keken ze naar ons huis met een vreemde blik in hun ogen.

Ik stond verstopt achter de gordijnen, gluurde door de kier, zag ze kijken. Met een blik die ik nooit eerder bij

iemand had gezien. Ze waren niet bang of zo, nee, het was nog net duidelijk dat ik geen seriemoordenaar was en dat ze dus redelijk veilig waren, maar ik zag hoe sensatiebelust ze waren. Ik zag hoe ze zich boven mij verheven voelden: zij hadden niemand gedood, zij zaten niet in de shit, zij waren dus ongetwijfeld veel betere mensen...

Als ik trouwens nog wel menselijk was: 'Zo'n jongen, die zoiets vreselijks op zijn geweten heeft... zo'n móórd... die kun je toch eigenlijk geen mens noemen?'

Ze hadden geen idee wat er écht gebeurd was, maar dat deed er al meteen niet meer toe. Het ging om de verhalen die verteld werden, de sappige, sensationele verhalen.

'Moordenaar... moordenaar...'

Het is denk ik een lekker gevoel om dat woord te gebruiken als het niet over jou gaat. Het gevoel van sensatie, dat iemand uit jouw suffe buurtje, van jouw saaie school, nu ineens een mens heeft gedood...

De roofdieren sloten me buiten. Ik hoorde er niet meer bij. Niet meer bij mijn klasgenoten, niet meer bij de mensen uit ons buurtje, niet meer bij Marieke, en zelfs mijn moeder had af en toe een rare blik in haar ogen als ze naar me keek. Ze probeerde het te verbergen, maar ik zag haar twijfelen. Ik zag dat ze zich afvroeg of haar zoon misschien toch een monster was.

Ik verstopte me in huis, zat bijna alleen maar in mijn kamer. Zo veranderde ik in het perfecte slachtoffer. Want

iemand die er niet meer bij hoort, die mag je treiteren, negeren, in elkaar beuken. Nou ja, zo voelt het.

Tja, what the fuck, als het jou was overkomen, dan had ik waarschijnlijk meegehuild met de wolven in het bos. Ik ben geen haar beter dan de rest. Maar jij vast ook niet, lezer.

Iets anders wat ik heb geleerd:

Dood is dood. Dat is misschien wel het heftigste wat ik heb geleerd: dat sommige dingen echt nooit meer goed komen. Je kunt nog zo verdrietig zijn, je kunt hoog of laag springen, en reken maar dat ik dat gedaan heb, maar het helpt allemaal geen ene fuck. Mees is dood en hij blijft dood. De hele verdere eeuwigheid.

Ja, hèn, zul je zeggen, iedereen weet dat toch?

Maar om het te vóelen, in je buik en in je botten... De pijn te voelen, en de gekmakende frustratie dat je de tijd niet terug kunt draaien, dat is heel wat anders.